

MART-NİSAN

3 TL

SABIRSIZLIK ZAMANI

İçindekiler

Cezayir'in Özgürlük Sembolü: Cemile Buhayrad.....	2
Marksizmin Kadın Sorununa Bakışı ve Feminizm (Nazlı Can).....	4
Devrimi Gençliğe Taşımak (Z. Vasily).....	8
Bir Gencin Gözünden Staj Sömürüsü.....	12
Film Tanıtımı: “Uyuyan Ses”.....	13
LGBTİ+ Bir Tehdit Mi? (İ. Rengin).....	14
Örgütlenme Üzerine (Arno Doğan).....	16
"Bilim İçin Ölen Kadın".....	20
Flormar Direnişi ve Sendikalar.....	23
Sizsiz Bir Yaşam Asla Kabul Etmeyeceğim...Sizden Asla Vazgeçmeyeceğim.....	28
Sevgiyle, Bağlılıkla, Daima!.....	30
Yaşam Boşluk Tanımıyor (Roza).....	32
“Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!”.....	36
Anti-Faşist Mücadelede Gençliğin Rolü (C. Eylem).....	38

Cezayir'in Özgürlük Sembolü: Cemile Buhayrad

"Bizi öldürmekle Cezayir'in bağımsızlığına kavuşmasını engelleyemeyeceksiniz."

1830 yıllarında Fransa'nın yoğun işgali altında olan Cezayir; siyasi, ekonomik, kültürel yönden büyük baskılara maruz kalmıştı. Belirli bir süre sonra Fransa ülkenin en güzel bölgelerinde sömürge yerleşim birimlerini oluşturdu. Cezayir halkı işgallere karşı her zaman dik bir duruş sergilemiştir. Binlerce Cezayirli Setif şehrinde Cezayir bayrağı açarak *"Yaşasın Özgür ve Bağımsız Cezayir"* diyerek Fransa'yı protesto etmişti. Yoğunlaşan eylemsellikler sonucunda Fransız yönetiminin tepkisi sert olmuş, Cezayirlilerin talepleri kanlı bir şekilde bastırılmıştır. 45 bin kişinin öldürüldüğü bu katliam tarihe "Setif Katliamı" olarak geçti. Yaşanan bu katliamdan ve acılardan sonra Cezayir halkı özgür olma arzusuyla örgütlenmeleri arttırmıştı.

Örgütlenmelerin arttığı bu dönemde Cemile Buhayrad Fransaya karşı verilen direniş mücadelesinin ön saflarında yer almıştır. 1935 yılında doğan, orta sınıf bir ailenin çocuğu olan çocukluğundan beri haksızlıklara karşı çıkan, araştırmayı sorgulamayı seven, zeki ve atılgan bir insan olan Cemile ilkokulda "Annemiz Fransa" marşının zorla okutulmasına karşı çıktığı için okuldan uzaklaştırılmıştır. Cemile Cezayirli gençlerin oluşturduğu

Ulusal Kurtuluş Hareketinde (FLN) ön saflarda çalışma yürütmüştür. Fransanın baskıcı rejimlerine karşı militan eylemsellikler oluşturan bu hareket Cezayir halkı tarafından desteklenmiştir. Cemile Buhayrad her zaman eylemselliklerde yer alan mücadelecilerden biridir.

"Ülkemin her çocuğunun feryadı benim feryadıdır." diyen Cemile istihbarat dahil birçok alanda önemli görevler üstlenmiştir. Fransız lokantalarında birçok kişinin ölümüne yol açan bombalar yerleştirmekle suçlanır. Nisan 1957'de Fransız askerleriyle girdiği bir çatışma sonucu yaralı olarak ele geçirilir. Ağır işkencelerden sonra yargılanır. Mahkemeye çıkarıldığında uğradığı işkenceleri anlatan Cemile Fransızlara şöyle meydan okumuştur:

Hâkim: "Sen bir Fransızısın."

Cemile: "Hayır ben Cezayirliyim."

Hâkim: "Sen bir suç örgütü üyesisin."

Cemile: "Ben direniş örgütü üyesiyim."

Hâkim: "Sen bir suç işledin."

Cemile: "Hayır sadece işgalci hainlere haddini bildirdim..."

Daha sonra, direnişçi kadınların ve mücadelenin haykırış bayrağı olan Buhayrad'ın giyotinle idam edilmesine karar verildi. Fakat kamuoyunun baskısı nedeniyle idamı 1958 yılında müebbet hapse çevrilmiştir. 1962 yılında Cezayir'in bağımsızlığına kavuşmasının ardından serbest bırakılmıştır. Bağımsızlığının ardından kadınlar için çalışma yürüten Cemile her zaman Filistin'in bağımsızlık mücadelesine destek vermiştir. Son olarak 8 Mart 2014 "Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde" dünyanın birçok ülkesinden 80 kadınla birlikte Gazze ablukasına karşı başlatılan yürüyüşü organize etmişti.

Cemile'yi en iyi anlatan dizeleri ise ünlü Arap şair Nizar Kabbari kaleme almıştı:

"Adı, Cemile

Bir tarih bu

Yazar ülkem onu

Korur çocuklarını onu

Bir kadının tarihini ülkemden

Giyotinin soğuttuğu

Fethetmişti güneşi

Bir KADIN..."

Adana'dan Bir DÖB'lü

Marksizmin Kadın Sorununa Bakışı ve Feminizm

Nazlı Can

Marksizm kadın sorunun sistemsel bir sorun olduğunu ortaya koyarken, feminizmin perspektifi daha farklıdır. Feminizm ve kadın sorunu üzerine birçok teori var ancak biz bunlardan "radikal feminizm"i ve radikal feminizm ile marksizmi birleştiren "sosyalist feminizm"i ele alacağız.

Radikal Feminizm:

Kadın üzerindeki baskının her toplumda çok yaygın olduğunu ve her erkeğin kadının ikincil konumundan çıkar sağladığını iddia eder. Cinsiyetçiliğin ve kadına yapılan baskının dayanak noktasının gele-

neksel aile yapısı olduğunu söyler. Erkekleri kadınların ortak düşmanı olarak kabul eder. Radikal feminizme göre kadınlar; kadının kurtuluşu için kadın kolektifleri, kız kardeşler birliği gibi yapılarda buluşmalı, tepkilerini aileye ve cinsellikte bastırılmış konumlarına yoğunlaştırmalı ve kadınların yaşadığı ortak baskıyı bilince çıkarmalıdır. Toplumsal değişimin bilinç yükseltmekle olacağını düşünürler ve toplum sisteminin

yapısının değiştirilmesine yönelik bir tasarları yoktur. Kadın sorununu doğru biçimiyle kavrayabilme açısından bilinç yükseltmek önemlidir ama bu bizi sorunun çözümüne götürmez. Bununla birlikte erkeklerin kadınların ikincil konumundan yarar sağladığını söyleyen radikal feminizm burada da yanılır, çünkü erkeklerin bu durum sonucunda kayıpları da vardır. Örneğin, kadınların düşük ücretleri erkeklerin de ücretlerini düşürür veya sınıflı toplumlarda aile içerisindeki eşitsiz güç ilişkisi, ailenin geçimini üstlenmiş erkekler için bir baskı oluşturur ve erkekler ailelerine bakabilmek için ek iş veya fazladan mesai yapmak durumunda kalırlar.

Sosyalist Feminizm:

Yukarıda tanımladığımız marksizmi ve radikal feminizmi bağdaştırmaya çalışır. Ancak marksizm kadın sorununun temelini sınıf çelişkisi olarak ele alırken, radikal feminizm erkeklerin yarattığı bir eşitsizlik ve kadına baskı durumundan söz-

eder ve çıkış noktaları bu kadar farklı olan bu iki teoriyi bağdaştırmaya çalışan sosyalist feminizm aslında temelden sıkıntılıdır. Kadın sorununu yaratan ana çelişkiyi cinsiyetçilik olarak görür, bu şekilde marksizmden uzaklaşarak radikal feminizme kayar.

Bu iki feminist teori, her ne kadar kadınların sorunlarını ayrıntılı olarak incelese de çözüm üretme konusunda eksik kalmışlardır. Kadın-erkek eşitsizliğini erkeklerin yarattığını düşünmeleri en önemli eksikliklerinden bir diğeridir, bu şekilde kadın-erkek ayrımını derinleştirerek işçi sınıfını böler ve dolaylı olarak burjuvaziye hizmet ederler. Burjuvazi bu yüzden feminizme karşı topyekûn saldırgan değildir, ancak burjuvazi, toplumsal, köklü bir değişimi sunan marksizmi tahrif etmeye çalışır ve sürekli marksizm karşıtı teoriler üretir.

Marx ve Engels, toplumları ve toplumların tarihini incelerken kadın-erkek

arasındaki cinsiyet eşitsizliğinin "özel mülkiyet" in ve "devlet" in ortaya çıkmasıyla oluştuğunu açıklamışlardır. İlk insanlar beslenme, barınma ve giyinme gibi temel ihtiyaçlarını karşılarken, aynı zamanda araç ve aletlerinin gelişimiyle ihtiyaçları olandan fazlasını üretmeye başlamışlardır. Üretim fazlalığı toplum içerisinde takas usulünü ve bununla birlikte ticareti geliştirmiştir. İşte bu şekilde özel mülkiyet oluşmuş, sınıflı toplum ortaya çıkmıştır. Bu sınıflı toplumla birlikte kadınlar, özellikle doğurgan olmaları nedeniyle önceden kutsal sayılırlarken, sonrasında ev işleri yapan, çocuklarla ilgilenen ve aileye ekonomik gelir sağlayamayan, ikincil bir konuma gelmiştir.

Peki günümüz 21. yüzyılına kadar hala ikincil planda olan kadınların sorunlarına marksizm, nasıl bir çözüm sunar? Marksizm, sadece kadınların değil bütün insanlığın kurtuluşunun yolunu bilimsel olarak ortaya koymuştur. Yani marksizm yalnızca kadın sorununu değil, toplumları ve insanlar arası ilişkileri inceler, bu ilişkilerin toplumsal üretim sistemine bağlı olduğunu söyler. Ve tarihteki üretim sistemlerini incelediğimizde

bütün sınıflı toplumlarda -köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum- kadın ikincil plandadır. Bunun-cinsiyetlerin eşitsizliğinin- nedeni yukarıda da belirttiğimiz gibi özel mülkiyetin ve devletin ortaya çıkışıyla beraber devletin en küçük yapı birimi olan özel aile biriminin oluşmasıdır. Sınıflı toplumlarda cinsiyet eşitsizliği, erkeklerin işine yaradığı için değil, egemen sınıfın işine yaradığı için vardır. Aynı zamanda kadının toplumdaki rolünün sürdürülmesinde aile, okul, din gibi toplumsal kurumların önemi vardır ve sınıflı toplumlarda bu kurumları elinde bulunduran ve yönlendiren egemen sınıftır. Cinsiyet eşitsizliği, egemen sınıfa nasıl yarar sağlar? Kapitalist toplum üzerinden inceleyelim:

- 1) Egemen sınıf, kadınların "daha zayıf" olduğunu ortaya koyarak, kadını ucuz işgücü olarak kullanılır. Örneğin; tarım işçisi bir erkeğe günlük 100 tl veriyorsa, kadına 60 tl verir. Patronlar, kadınların ücretlerinden bu şekilde kar elde ederlerken, aynı zamanda kadınların ücretlerinin düşük olması bütün ücretleri düşürmeye de yarar.
- 2) Kadınların ev içerisindeki rolü ile zorunlu olan toplumsal işin bir bölümünün bedavadan yapılmasını sağlar.
- 3) Cinsiyet eşitsizliği, işçi sınıfını bölmeye ve böylece işçi sınıfının birliğini bozmaya yarar.
- 4) Kadınlar, erkeklerin çalışırken biriktirdikleri öfkelerini atabilmeleri için de iyi birer hedef tahtasıdır.

Dolayısıyla toplum içerisinde kadınların erkeklerden daha aşağı bir konumda tutulması hem kar hem de işçi sınıfını zayıflatma açısından burjuvazinin işine gelir. Kadınların bütün bunlara yönelik oluşan veya oluşacak tepkilerini azaltmak için ise burjuvazi kadınlar için belirli dönemlerde genelde sadece yasa olarak kalan, uygulanamayan, geçici iyileştirmeler yapabilir. Ama bu iyileştirmeler günümüzden de görebileceğimiz gibi cinsiyetçiliği yok etmez. Örneğin, Türkiye'de cumhuriyetin ilk yıllarında kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesi ya da geçtiğimiz sene Suudi Arabistan'da kadınlara araba kullanabilme gibi hakların verilmesi bu ülkelerde var olan kadın sorunlarına bir çözüm getirmez. Cinsiyetçiliği tamamen yok etmek istiyorsak, cinsiyetçilikten fayda sağlayan kapitalist sistemi ve sınıf çelişkisini işçi sınıfı öncülüğünde ortadan kaldırmak gerekir.

Devrimi Gençliğe Taşımak

Z. Vasily

31 Mart yerel seçimleri öncesi sermaye sınıfı ve onun sözcüleri bu yaklaşan seçimlerin kendileri ve düzenleri açısından bir beka meselesi olduğunu her yerde açıklar hale geldi. Faşist devletin en yetkili ağızlarından yapılan bu açıklamalar, kendi kitle tabanına yönelik bağlılık sözleri ve karşı- devrimin her anlamda güçlerini mobilize etmesi ile sürüyor. Sermaye sınıfı Türkiye ve Kürdistan'da, Ortadoğu'da halkların özgürlük ve devrim yürüyüşünü durdurma çabalarında yetersiz kaldığını, istediklerini elde edemediklerini açıklar durumda. Bu beka sorunu bazılarının dediği gibi seçimleri kaybedip, büyük bir çöküş sürecine gireceklerinden değil, dinci-faşizm hem Ortadoğu'da bölgesel çapta Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını durdurmayı başaramadığından hem de Türkiye ve Kürdistan'da derinleşmiş politik ve ekonomik krizin emekçilerde, Kürt halkında yarattığı krizin yeni bir ayaklanma ve isyan dalgasını yaratacağını hissettiğinden kaynaklanıyor. İşte dinci-faşizmin yetkili ağızlarından yapılan beka sorunu tartışması Türkiye ve Kürdistan'daki emekçilerin karşı-devrime ve sermaye egemenliğine karşı bilenmiş

olduğu gerçeğidir. Yoksa, bugün seçim için yan yana gelmiş görünen AKP-MHP ittifakına dayanan ama bütün faşist partilerin devrime karşı desteklediği bu faşist ittifak devrimi engellemek için elinden geleni yapıyor, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını reddeden ilhak ve işgalin sürdürülmesi için sermayeye tam destek sunuyor. Dinci-faşistler seçimlerin sonuçlarını önemsemediğini, seçilecek HDP'li temsilcilerin yetkilerini tanımayıp, onların yerine kayyumlar atayacağını açıkça ifade ediyor. Beka sorunu olarak dinci-faşizmin en yetkili ağızlarından haykırılan kendileri açısından ifade ettikleri seçimlerin kazanılıp kazanılmaması değil, bugün coğrafyalarımızda yaşanan derin politik ve ekonomik krizin kendisidir.

Bu yıl daha büyük bir çöküntü ile karşılaşmayı bekleyen Türkiye ekonomisi, milyonlarca insanın açlık, yoksulluk, işsizlik gibi durumlardan kaynaklı sefalet içinde yaşaması, işsizlik ve açlığın beraberinde biriktirdiği öfke, burjuva düzenden uzaklaşma gibi çelişkiler ve elbette bugün çok yaygın bir şekilde hissedilen zindanlar sorunu. Gençlik cephesinden ise açlığa ve geleceksizliğe mahkûm olan geniş gençlik kesimleri çürümüş bir eğitim sistemi, devlet ve toplum baskıları, sermayenin yoz kültürü ile daha da geriliyor, çürüyor. Öğrenci gençliğe karşı faşist saldırılar artarken, Kürt halkına, devrimci güçlere yönelik faşist devletin o soğuk yüzü kendini gösteriyor. Zindanlarda hayatını feda eylemleri ile kaybeden yurtsever tutsakların cenazeleri kaçırılıyor, oyunu HDP'ye vereceğini söylediği için Kürt işçiler acımasızca saldırılara uğruyor. Coğrafyalarımızın siyasal ve toplumsal yapısını iyi incelediğimizde tarihin dönüm noktasında durduğumuzu ya bir devrimle bir sıçrama yaşayıp ileriye gidecek ya da sermaye egemenliği altında inim inim inlemeye devam edecek bir toplum ve somut durum görüyoruz. Toplumun tüm kesimleri açısından sermaye egemenliği altında, faşizm koşullarında çelişkiler üst üste binerken, giderek derinleşirken gençlik içerisinde de devrimin güncelliği, sosyalizmin güçlü olduğunu daha yaygın bir şekilde anlatmak, devrimci iddiayı hem politikada hem de pratikte göstermek

gerekiyor. Daha önceki yazılarımızda Türkiye ve Kürdistan halklarının bir yol ayırımından geçtiğini söylemiştik, bununla birlikte bu toprakların aydın bir yanı barındıran öğrenci gençliği de bir yol ayırımında durduğunu eklemekten geçemeyelim. Devrimin güncel, sosyalizmin güçlü olduğuna dair öğrenci gençliğin aklını bulandıran, birçok siyasal eğilim mevcut. Örneğin mülkiyetçi bir yaklaşımla gençliğin akademik mücadelesi ile üniversitelerin özerk- demokratik olabileceğini söyleyen, eğitimin bilimsel, gençliğin ihtiyaçlarına ve ilgi alanlarına yönelik düzenlenebileceğini anlatan siyasal yaklaşımlar, bugün Kürt ulusunun özgürlüğü ve zindanlar sorununa da aynı sıklıkla yaklaşıyorlar. Bugün onlarca cezaevinde binlerce tutsağın tecrite, cezaevlerindeki baskılara ve sürüp giden savaşa karşı bedenlerini yatırdıkları açlık grevleri Kürt halkının ve gençliğinin gündeminde en çok yer tutan durum haline gelmiştir. Akademik mücadeleyle öğrenci gençliğin gerici eğitim sarmalından kurtulabileceğini söyleyen bu yaklaşımlar, bugün tutsakların giriştiği bu cüretli eyleme dair tutsakların açlığının sona erdirilmesi ve ölümlerin durdurulması için, mücadele hedefine sadece geçici çözümleri koyuyor. Zindanlarda tutulan binlerce devrimci, yurtsever, sosyalist tutsağın özgürleşmesi sorunu sadece geçici çözümlerle değil devrimci iktidar ve ayaklanma meselesini yani bu topraklarda gerçekleşecek bir devrimi gündeme almakla gerçekleşecektir.

Faşist devletin bir süreliğine de olsa ulusal hareketle uzlaşabileceği veya savaşın daha da sertleşeceği tartışmaları yapılabilir; ama Kürt halkının gerçek özgürlüğünü kazanması tam hak eşitliği dahilinde kendi devletini kurma hakkına sahip olması, devrimci tutsakların, Kürt halkının önderlerinin baskı, tecrit, işkence gibi durumlarla karşılaşmaması ve özgürlüğünü kazanması için sermaye egemenliğine ve dinci- faşist iktidara karşı mücadeleyi bayrağımıza yazmalıyız. Coğrafyalarımızda yaşayan işçi, emekçilerin açlığa, işsizliğe, sömürüye mahkûm olmaması için, genç kadınların üniversitede, sokakta; tacize, tecavüze uğramaması için gerçek özgürlüğünün sağlanması, öğrenci gençliğin özerk üniversite, demokratik liseye ve bilimsel temellere dayalı bir politenik eğitime sahip olması için devrimin güncel ve zorunluluğu kavranmalıdır. Devrimci iktidar ve sosyalizm dışında hiçbir geçici kazanım halklara, gençliğe, kadınlara gerçek özgürlük ve refah ortamını sağlayamaz. Coğrafyalarımızda gerçekleşecek bir demokratik devrim ve sosyalizm için gerekli enerji, mücadele birikimi ve deneyimi mevcuttur. Devrimin zorunluluğunu kavramayan geniş gençlik kesimlerine farklı birçok siyasal eğilim devrim olmadan da kurtuluşun olabileceğini anlatmaya çalışıyor. Bunlara karşı durmak ve devrimin güncel ve zorunlu, sosyalizmin güçlü olduğunu çevremize ve daha geniş kesimlere kavratmalıyız. Bu tartışmaları, bu iddiaları taşımak tek başına yeterli değildir. Gençliği devrime kazanmak, onları devrimci güçlerle, kendi örgütlenmelerimizle buluşturmak istiyorsak, her yerde yoğun ve ısrarlı siyasal faaliyet yürütmeliyiz. Bugün açlık grevlerinin sesini her yere ulaştırmak, kamuoyu oluşturmak, gençliğin ileri unsurlarını yaşadığımız faşist saldırılara karşı anti-faşist bir mücadele hattında örgütleyebilmek en yakıcı ihtiyaçlardır. Zindanlar sorunu Kürt halkını, işçi sınıfını ve biz öğrenci gençliğin ileri kesimlerini yakından ilgilendiriyor. Gençliği devrimle buluşturmak istiyorsak bunu teorik ve pratik olarak etkilerini yakından hissettiğimiz gündemlere yoğunlaştırmalıyız. Her yerde, her toplumsal kesimin mücadelesinin zafere ulaşması devrimin kaderine bağlıdır.

Bir Gencin Gözünden Staj Sömürüsü

Her yıl okul ve şirket anlaşmalarıyla binlerce genç aylarca fabrika vb. yerlerde çalışmaktadır. Diğer bir deyişle sömürülmektedir. Çünkü kendi mesleğini barındırmayan işlerde çalıştırılmakta, kendi işini yapsa dahi hak ettiği karşılığı alamamaktadır. Ya ücretsiz çalıştırılmaktadır ya da çok cüzi bir miktar para karşılığı sömürülmektedir. Aldıkları asgari ücretin üçte biri yol ve yemek masraflarını dahi karşı-lamamaktadır. Ücretsiz çalışan genç işçiler hakkını aramak istediği zaman stajının iptal edilmesi tehdidiyle karşı karşıya kalır veya eğitim süreci sıkıntıya girer. Eğitim kurumları ve eğitmenler bu konu-da üstüne düşeni yapmamakta ve bu düzenin devam etmesine göz yummaktadır. Ülkemizin geleceğini oluşturacak bu öğrencilerin ağır şartlarda çalıştırılmalarını sömürü olarak değil eğitim olarak nite-lendirirler. Bunun yanı sıra bu kapitalistlerin yani burjuvazinin de işine gelir. Emek sömürücüsü olan kapitalizm burada ise öğrencilerin ucuz iş gücünden faydalanmaktadır. Bu sömürüye karşı öğrencilere Marksist bir felsefe aşılmalı hakları öğretilmeli ve haklarını almaları sağlanmalı. Hak arama mücadelesi ile başlayan süreçte öğrenciler, bu sistem altında kazanılacak hakların çok sınırlı olduğunu görecek ve bunun sonucunda işçi sınıfına yöneleceklerdir. Bu çaba sonucunda gerçekten hak ettiklerine ancak bir devrimle kavuşabilecek olan öğrenciler daha verimli bir eğitime ve tecrübe kazanma şansına sahip olacaklardır.

YAŞASIN İŞÇİLER VE EMEKÇİLER !
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK !

İzmir'den bir DÖB'lü

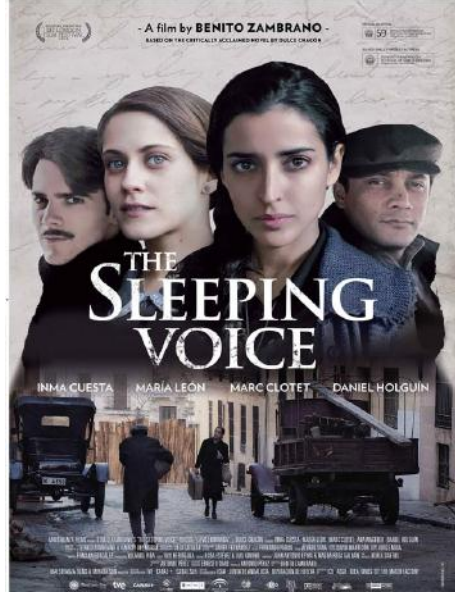
Film Tanıtımı:

“Uyuyan Ses”

Uyuyan Ses, İspanyol yazar Dulce Chacón'un bir romanından uyarlanmış ve gerçek olaylardan alınmış bir dram filmidir. Filmde 1940 yılında, İspanya İç Savaşı'ndan sonra General Franco ve askerlerinin iktidarı ele geçmesiyle beraber faşizme karşı mücadele yürüten ve daha sonra tutsak edilen komünistlere yapılan işkenceleri bir abla ve kız kardeş üzerinden en çarpıcı şekilde anlatılıyor. Bunun yanında faşizmin varlığının sürdürülebilmesi için kilisenin üstlendiği görevler, en çarpıcı şekilde aktarılıyor.

Savaş suçlusuz olarak faşistler tarafından tutsak edilen ve idam edilmek için doğumu beklenen Hortensia, kardeşi Pepita sayesinde dağda faşistlere karşı mücadeleyi sürdüren kocası ile iletişime geçer. Pepita bunun sayesinde komünist elebaşı olan Kara Parka ile tanışır ve birbirlerine aşık olurlar. Bunlar yaşanırken faşist Franco ve askerlerinin komünistlere karşı baskısı her gün git gide artar. Bir zamanlar özgürlükleri için faşistlere karşı savaşmış kadınlar, şimdi faşistler tarafından ölümle cezalandırılmaktadır. Kadınlar, faşistler tarafından katledileceklerini bilmelerine rağmen yine de boyun eğmezler, savaşır. İspanya, komünistler için artık bir hapisane olmasına rağmen komünistler faşistlere karşı mücadelelerini dağlarda da devam ettirir. Hortensia'nın daha çocuğuna doyamadan faşistler tarafından katledilmesi faşizmin ne kadar acımasız ve vahşi olduğunu gözler önüne seriyor.

İspanya İç Savaşı'ndan sonra faşistlerin komünistlere ve kadınlara karşı olan baskı ve işkencelerini izleyiciye en iyi şekilde aktarması ve içinde bulunduğu dönemi çok iyi bir biçimde yansıtmayı başarması nedeniyle kesinlikle izlenmesi gereken bir filmidir.

LGBTİ+ Bir Tehdit Mi?

İ. Rengin

Oncelikle LGBTİ+'ın ne demek olduğu üzerine çok fazla bilgi kirliliği var. Bu sebepten öncelikle ne demek olduğunu konuşmamız gerekiyor. Peki nedir bu LGBTİ+? Lezbiyen, Gay, Biseksüel, Transgender, İnterseksüel, queer ve heteroseksüel olmayan diğer bireylerin cinsel ve duygusal yönelimlerini, cinsiyet kimliklerini tanımlayan isimlerin kısaltmasından

oluşmaktadır.

Lezbiyen, bir kadının hem cinsine karşı duygusal ve cinsel olarak ilgi duymasındır.

Gay, bir erkeğin hem cinsine karşı duygusal ve cinsel olarak ilgi duymasındır.

Biseksüel, bir bireyin her iki cinsiyete karşı duygusal ve cinsel olarak ilgi duymasındır. Bu durum her iki cinsiyetteki kişilerle aynı anda birlikte olmak değil, iki cinsiyetten herhangi birine karşı birşeyler hissedebilme durumudur.

Transgender, kişinin kendini biyolojik olarak doğduğu cinsiyette değil, kendini karşı cinsten hissetmesidir.

İnterseksüel, hem erkeksi hem de

kadınsı cinsiyet özelliklerine sahip olan insanlardır. İnterseksüel olmak için çift cinsiyetli olmak gerekmez. Birey içinde hem erkek hem de kadın özelliklerini taşıyabilir.

yargılanmamalıyız. Biz de tıpkı sizler gibi yiyor, içiyor, çalışıyor, seviyor, üzülüyor, ağlıyor ve gülüyoruz. Hep var olduk ve var olmaya devam edeceğiz.

Bu cinsel yönelimlerin tehdit olup olmadığı konusuna gelecek olursak; insanların genel algısında LGBTİ+'yı sapkınlık, ahlaksızlık olarak görmesi vardır. Bu durum normal olmadığını, sonradan verilen kararlar olduğunu düşünmektedirler. Halbuki doğada eşcinsellik vardır. Sadece insanlarda değil diğer pek çok canlıda da gözlemlenmektedir. Yani bu yönelimler varoluşsal bir durumdur. Bizler doğuştan sahip olduğumuz özelliklerden, hissettiklerimizden ve arzularımızı yerine getirdiğimiz için

Sırf hislerimizden dolayı tehlikeli değiliz. En az sizin kadar insanız ve ancak herhangi bir insan kadar tehlikeliyiz.

Biz yine çok iyi bilmekteyiz ki LGBTİ+ sorunu tıpkı kadın sorunu gibi sınıfsal kurtuluş baz alınarak çözüme ulaşacaktır.

Bizler var oldukça haklarımızı arayacak ve nihai sonuca ulaşana kadar mücadeleye devam edeceğiz!

Örgütlenme Üzerine

Arno Doğan

Örgüt, ortak bir amacı veya işi gerçekleştirmek için bir araya gelmiş kurumların veya kişilerin oluşturduğu birlik (TDK) olarak tanımlandığında bu birliğe katılma ve bu birliğin bir parçası olma eylemine örgütlenme diyebiliriz. Yani, bir kurum olarak aile, eğitim, hukuk, devlet toplumsal ilişkilerin üretim ilişkileri temelinde düzenlenmesi gibi amaçlarla oluşturulan bir birlik olması nedeniyle TDK'nin tanımına göre bir örgüt; bu kurumların bir parçası olma eylemi ise örgütlenme olarak tanımlanır. Birey, dâhil olduğu üretim biçiminde o üretim biçiminin gereklerini yerine getirmek ve o üretim biçiminin yeniden üretimini sağlamak amacıyla çeşitli kurumlarda örgütlenmek zorundadır. Bu örgütlenmelerden kaçmak insanın doğası gereği imkânsızdır. Kendisini varoluşçu olarak tanımlayan ve buna adayanlar bulunsa da varoluşçuluğun sonu da genellikle ya toplumun bir yerinden topluma adapte olma –topluma örgütlenme- ya da bu örgütlenmeden kaçışın mümkün olmadığını görüp intihar etme ile sonuçlanmaktadır. Yani birey kendisini toplumsal olarak yetkin kılan üretim biçimlerinin dışında var edememektedir. İşte bireyin varlığı bu maddi temel üzerinde oturur.

Ortalama gelir düzeyine sahip bir ailenin çocuğu bugün doğar, 6 yaşında ilkokula başlar, 18 yaşında liseyi bitirir, üniversite sınavına hazırlanır ve puanının yettiği en iyi üniversiteyi tercih eder, mezun olur ondan sonra da durumuna göre kendine bir meslek edinir veya akademik hayatına devam eder. Durum, yoksul bir ailenin çocuğu için farklı gibi görünse de proleter bir ailenin çocuğunun hayattaki seçenekleri bizim örneğimize göre çok daha azdır. Bunun yanında bireyin yaptığı seçimler ilk bakışta kendi tercihlerinin bir sonucu olarak görünse de herkesin benzer yollardan geçmesi bu seçimlerin “özgür iradenin sonucu” olmadığını kanıttır. Sonuçta bir kişi eğer ki %99’un seçtiği yolu seçiyorsa ortada bir özgürlükten bahsetmek mümkün değildir. Yani bugün kapitalist üretim biçimi tarafından örgütlenen toplum ve bu üretim biçimi tarafından örgütlenen toplumun diğer bütün kurumları hem bireyin eylemlerini hem de kendi örgütlülüğünü dayatır.

Düşünebilen her bireyin özgür irade sahibi olduğu ve bireyin yapmayı kendi seçtiği eylemlerle tarihe yön verebileceği, çevresini değiştirebileceği veya hayatında tamamen kendisinin söz sahibi olabileceği düşünülür. Tıpkı dindar bir insanın kendi inandığı dini kendisinin seçtiğini söylemesi ve kendi dini inancını –dolayısıyla hemen hemen hayatında aldığı bütün kararları- kendi düşüncesi sonucu kendisi oluşturduğunu söylemesi gibi... Nasıl ki bu olabildiğince absürt bir önerme ise herhangi bir düşüncenin de toplumdan ve toplumsal örgütlenmelerden bağımsız bir şekilde toplumu ve toplumsal ilişkileri değiştireceğini düşünmek de bir o kadar absürttür. Bırakalım da kendisine yasama yetkisi verilen milletvekilleri, yürütme yeteneği verilen bakanlar ve yasaları uygulamaya koymakla yükümlü yargı mensupları kendilerinin toplumu her şeyden bağımsız bir şekilde kendi emelleri doğrultusunda şekillendirdiğine inanmaya devam etsinler.

Peki, mademki her şey üretim ilişkilerinin ihtiyacı doğrultusunda şekilleniyor; mademki ortada bir özgür iradeden bahsetmek mümkün değil o zaman yaşam ne uğruna yaşanmalıdır ve yaşamının anlamı nedir? Daha da önemlisi özgürlük diye bir şey mümkün müdür ve mümkünse nasıl elde edilir? Önce en önemli olandan başlayalım: Özgürlük müm-

kündür ve Marx ve Engels'e göre özgürlük "zorunlulukların bilincine varmaktır". Engels bu önermeyi şöyle açıklar:

"Özgürlük ve zorunluluk ilişkisini doğru olarak ilk düşünen Hegel oldu. Ona göre, özgürlük, zorunluluğun kavranmasıdır. 'Zorunluluk ancak kavranılmadığı ölçüde kördür.' Özgürlük, doğa yasaları karşısında düşünmüş bir bağımsızlıkta değil, ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaların belirli erekler için yöntemli bir biçimde kullanılma olanağındadır. Bu, dış doğa yasaları için olduğu kadar, insanın maddi ve manevi varlığını yöneten yasalar,-gerçekte değil, olsa olsa kafamızın içinde ayırabildiğimiz iki yasa sınıfı için de böyledir. (...)

Öyleyse özgürlük, kendimiz ve dış doğa üzerinde, doğal zorunlulukların bilgisi üzerine kurulu egemenliğe dayanır; böylece o, zorunlu olarak, tarihsel gelişmenin bir ürünüdür. Hayvanlar âleminde ayrılan ilk insanlar, her esas noktada, hayvanlar kadar az özgür idiler; ama uygarlığın her ilerlemesi, özgürlüğe doğru atılmış bir adımdı. (...)

Çünkü sürtünme ile ateş yakma, insana, doğanın bir gücü üzerinde ilk kez olarak egemenlik verdi ve böylece onu hayvanlar âleminde kesinlikle ayırdı." (Engels, Anti-Dühring, s: 202-203)

"Feuerbach Üzerine Tezler"de Marx, kendisinden önceki materyalizmi özneliği dışlaması nedeniyle eleştirir. Her ne kadar insan dâhil olduğu toplumun maddi temelleri üzerinde şekillense de insan zorunluluklarından arta kalan zamanda kendisi için bir şeyler yapabildiği ölçüde özgürdür. Örneğin Engels'in de belirttiği gibi hayvanlar hayatlarının neredeyse tamamını temel ihtiyaçlarını yani zorunluluklarını gidermek için harcarlar. Yani özgürlüğün gelişmesi için gereken en önemli şey üretim ilişkilerinin gelişmesidir. Ancak Marx bunun da tek başına yeterli olmadığını bu gelişmenin aynı zamanda boş zaman da yaratması gerektiğini söyler: Ne bugününün tekelci kapitalist toplumunda ne de geçmişte feodal ve köleci toplumlarda sürekli gelişen üretim ilişkilerine rağmen toplumun büyük

çoğunluğu –yığınlar- için boş zaman üretilmediğini görürüz. İş bölümünün bu denli yoğun olduğu bir işçinin tıpkı bir makine gibi aynı işleri sürekli tekrarladığı ve bu tekrarın sonucunda oluşan ürünün kendi temel ihtiyaçlarını karşılamaya yetmediği aynı zamanda işçinin kendi emeğini ürettiği üründe bulamadığı bir durumda özgürlükten söz edilemez. Yani bireyin özgürleşmesinin bir diğer ön koşulu ise yabancılaşmanın ortadan kaldırılmasıdır. Kısacası özgürlük ancak üretim ilişkilerinin gelişmesi, boş zaman yaratılması ve yabancılaşmanın ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. İnsan olmanın bir zorunluluğu olarak özgürlük de ancak kavranıldığı ve uğruna mücadele edildiği ölçüde özgürleştiricidir. Yaşam ancak bu üçü için –yani özgürlük için- verilen mücadele ölçüsünde anlamlı ve nitelikli olacaktır.

Sonuç olarak bugün geldiğimiz noktada üretim ilişkilerinin, tekniğin ve teknolojinin bu kadar gelişmiş olmasına rağmen kapitalizmin özgürlük üretilmediği açıktır. İnsan olarak bizi hayvanlardan sosyal olarak ayırmasını beklediğimiz tek şey özgürlüktür. Özgürlük insani ilişkilerin de insani temelde gerçekleşmesinin tek ön koşuludur. Sermayenin ve sınıfların olduğu yerde emek de sevgi de sadakat de güven de alınıp satılabilen birer metadan başka bir şey olamaz. İşte bu nedenle bugünkü özgür olmayan hayatlarımızın bir amacı varsa o da özgürlük uğruna mücadele etmekten başka bir şey olmamalıdır. Özgürlük uğruna verilen mücadelenin kazanmasının tek ön koşulu ise sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Sınıfların ortadan kaldırılması için proletaryanın iktidarı alması gerekir. Proletaryanın iktidarının kurulmasının yolu bize dayatılan ve bize dayatan bir örgütlenmenin değil; bizim özgürleşmek uğruna seçtiğimiz örgütlenmelerden geçer. Bu örgütlenme bugün devrimci durumun bu kadar yoğun yaşandığı Türkiye ve K. Kürdistan'da devrime ve sosyalizme olmak zorundadır. Devrim ve sosyalizmin dışında bir örgütlenme ne proletaryayı ve emekçi sınıfları ne öğrencileri ne de toplumu özgür kılmayacaktır.

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM !

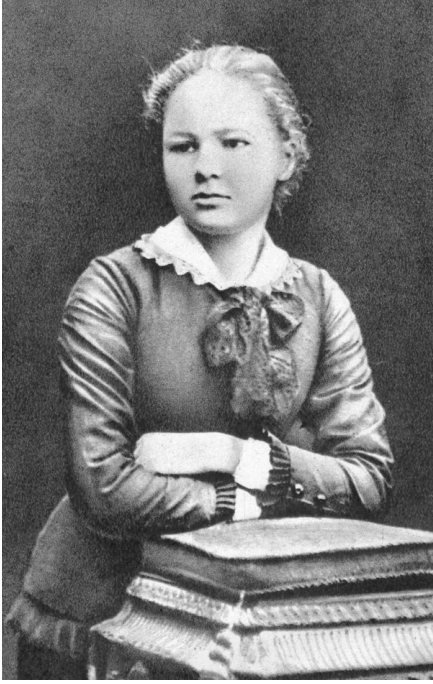
"Bilim İçin Ölen Kadın"

19. yüzyıl Polonya'sında kadınların görevi sadece çocuklara bakmak, ev işlerini yapmaktan ibaretti. Eğitim hakları olmayan kadınların kendilerini ifade etmelerine bile izin verilmiyordu. Hatta yasalarda bile eşit

haklara sahip değillerdi. Ama bütün bu kısıtlamalara rağmen okumaya , bilime aşık olan ve hepimizin ismini duyduğu Marie Curie kendi alanında kendini kanıtlamış bir kadındır.İsterseniz hayatına bakalım:

Marie Skolodowska,1867'de Polonya'da doğdu. Eşi Pierre Curie ile evlendikten sonra hepimizin daha çok bildiği Marie Curie ismiyle anıldı. Marie, öğretmen olan babasının verdiği fizik ve matematik derslerinin gönüllü öğrencisiydi. Liseden 1883'te mezun olan Marie, özel ders vermeye başladı. Bir süre sonra, Polonya'da başlayan siyasi çalkantılar evlerini ve tüm varlıklarını kaybetmelerine neden oldu. Marie ve kardeşleri uzun süre maddi zorluk altında yaşadılar. Ülkesinde mevcut eğitim sis-

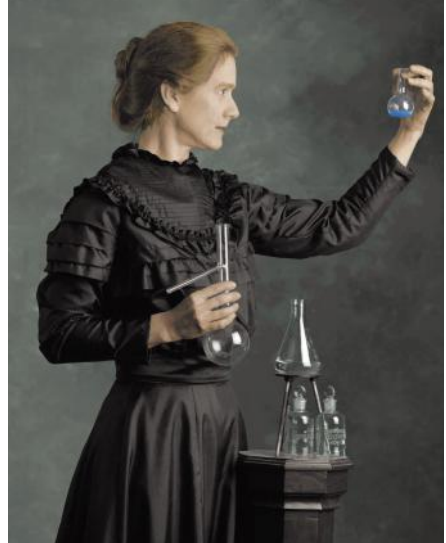
temi kadınların üniversiteye gitmesi ve teknik eğitim almalarına izin vermiyordu. Bunun için yurtdışına gitmeleri gerekiyordu.

Üniversite eğitimine para bulamayan Curie kız kardeşiyle bir anlaşma yaptı. Önce Marie çalışarak kız kardeşini Paris'te tıp eğitimi almasını sağlayacaktı. Ardından da kız kardeşi onu okutacaktı.

Kardeşi Bronya ile para biriktirdiler. 1885 Senesinde Bronya, Sorbonne'da tıp eğitimi görmeye başladı. Mezuniyetinin ardından Bronya, Marie'ye matematik ve fizik eğitimi alması için yardım etti. Gündüzleri üniversiteye

devam ediyor, geceleri ise özel ders vererek okul masraflarını karşılıyordu. Fizik bölümünü sınıf birincisi olarak 1893'te ve matematik bölümünü de 1894'te bitirdi. 1896 Yılında öğretmenlik diplomasını aldıktan sonra 1897 yılında daha önce Henri Becquerel'in duyurduğu, uranyum tuzlarının yaydığı, sonraları radyoaktivite olarak adlandırılacak olan ışın üzerinde detaylı bir şekilde çalışmaya başladı.

1898 Yılıının temmuz ayında Curie, yeni radyoaktif bir element olan uranyumun radyoaktif bozunmasından çıkan polonyumu bulduğunu duyurdu. 1898 Yılıının eylül ayında Fransız kimyacı Eugene-Anatole Demerçay'ın spektroskopu

yöntemiyle tanımlanmasına yardım ettiği, doğal radyoaktif element olan radyumu bulduğunu duyurdu.

1904 Yılında doktorasını verdi ve Fransa'da gelişmiş bilim alanında doktora unvanı alan ilk kadın oldu. Aynı yıl radyoaktivite konusundaki araştırmalarından ötürü, kocası ve Becquerel ile paylaştığı Nobel Fizik Ödülü'nü alarak, tarihte Nobel Ödülü alan ilk kadın oldu. 1911 Yılında radyum ve polonyumun keşfi ve araştırılmasındaki rolünden dolayı Nobel Kimya Ödülü'ne layık görülen Marie, tarihte iki Nobel Ödülü alan ilk kadın oldu. (Halen iki Nobel Ödülüne sahip olan tek kadındır)

Bu dönemde labaratuvar çalışmaları sırasında maruz kaldığı aşırı radyasyondan dolayı hastalık kapandı Curie 1934 yılında kan kanserinden hayatını kaybetti. Ölümünden sonra kendisine "Bilim İçin Ölen Kadın" denildi. Marie'nin radyoaktivite çalışmalarından dolayı radyoaktivite

birimine "Curie" denir.

P o l o n y a ' d a k i kısıtlamalara rağmen kendini bu kadar geliştiren bir kadındır Marie Curie. Bu kısıtlamalar ve engeller her zaman vardı ve halen sürmekte. Kadınlar tecavüze uğramaktan, öldürülmekten korktuklarından

evlerinden çıkamıyorlar. Buna dur demenin vakti geldi. Kadınların rahatça kendini ifade edebileceği , eşleri veya eski sevgilileri tarafından öldürülme korkusu olmadan yaşayabileceği bir sistem olan sosyalizme geçilmesi gerekiyor. İnsanlar her şeyden şikayetçiler fakat asıl yapılması gereken o yanlış devirmek için harekete geçmektir. Ve her türlü koşulda kendini daha da ilerletmeye çalışmaktır.

Adana'dan Bir DÖB'lü

Flormar Direnişini ve Sendikalar

297 gün süren Flormar direnişini anlatmaya öncelikle sendikal hakların yasal dayanaklarını anlatarak başlamak yerinde olacaktır. Sendika, toplu iş sözleşmesi ve grev hakları sendikal haklar olarak adlandırılmaktadır. Sendikal hak ve özgürlükler anayasa, 6356 sayılı Sendikalar Yasası, 4857 sayılı İş Kanunu, 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu tarafından düzenlenmiş, ILO sözleşmeleri ve Avrupa Sosyal Şartı ile de tamamlanmıştır.

Anayasanın 51. maddesinde çalışanlar ve işverenlerin önceden izin almaksızın sendika kurma veya sendikalara üye olma hakkı düzenleniyor. Sendikalar Kanunu 31. mad-

dede işçilerin işe alınmalarının sendikaya girmeleri veya girmemeleri şartına bağlı tutulamayacağı, işverenin bir sendikaya üye olan ve olmayan işçiler bakımından bir ayırım yapamayacağı düzenleniyor.

Birçok düzenleme ve güvence sıralanabilir, fakat sıralanacak başka gerçekler de var. Örneğin Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) tarafından açıklanan Küresel Haklar Endeksine göre, 2018’de Türkiye işçiler açısından dünyanın en kötü koşullarına sahip 10 ülkeden biri. Özellikle OHAL döneminde sendikal hareket üzerinde sistematik bir devlet baskısı oldu, grev yasakları gündeme geldi, sendika üyeleri hapis cezaları aldı, muhalif sendikacılar KHK’ler ile ihraç edildi, örgütlenme hakkına fiili müdahaleler hukuksal kılıflara uyduruldu.

Anayasal güvence altına alındığı kabul edilen sendikal hakların yaşamda lafzın ötesine geçmediği gerçeğini görerek, Flormar işçilerinin yaşadıklarını doğru yerden yorumlamaya başlayabiliriz. Öyle ki, işçilerin mev-

zuatta açıkça yer alan sendika hakkını kullanmaları, bir işten atılma sebebi olabiliyor. İşçiler Petrol İş Sendikası’na üye olmaya başlayıp, iş yerinde çoğunluğu sağlayarak yetki belgesi aldılar, ancak patronları sendikalaşma iradesini kırmak için çoğunluk tespiti kararına itiraz etti, sendikaya üye olmamaları için işçilere para teklif etti, işçileri açıkça tehdit etti, sonunda işlerinden etti.

Şimdi yaşananları özetleyelim:

“Doymuyorlardı” diye vurguluyor bir işçi kadın. “Günde 12 bin oje üretiyordu benim makinem. Diğer gün 13, başka bir gün 14 bine zorlanıyorduk.” Bir başka işçi çok fazla kimyasal madde soluduklarını, sürekli boğaz ağrısı çektiklerini, iş sonrası eve geldiklerinde yoğurt yiye-

rek kendilerine gelmeye çalıştıklarını söylüyordu. Gebze OSB’de faaliyet sürdüren Türkiye’nin tanınmış kozmetik tekellerinden Flormar’da çalışan ve çalışma koşullarının ağırlığı, iş gününün uzunluğu, maaşların azlığı, kıdem farkının olmaması gibi sorunlarla karşı karşıya olan; daha iyi koşullarda çalışmak için Petrol İş sendikasına üye olmaya başlayan işçiler, sendika işyerinde çoğunluğu sağlayarak yetki belgesini alınca işten atıldı. İşçilerin çoğu kadındı. İşten atılan işçiler fabrika önünde eyleme başladılar, sendikalı olarak işe geri alınma talepleriyle, gün boyu halaylar ve sloganlarla eylemlerini sürdürdüler.

Tabii işçilerin bu coşkuları patronlarının pek hoşuna gitmedi; fabrika etrafına çekilen dikenli tellerle, araya çekilen brandayla eylemdekilerle çalışan işçilerin birbirini görmesi engellendi, eylemdekileri destekleyen, onlara el sallayan işçiler işten atıldı, çalışan işçileri fabrikaya bırakan servis şoförü eylemdeki işçilere bıçak çekti, servis aracını üstlerine sürdü, daha sonra polis “eylemin siyasallaşması” gerekçesiyle işçilerin pankartlarını toplattı. Hatta eylemdeki işçiler “terörist” gibi sözlerle yaftalandı. Ancak tüm baskı ve ablukaya rağmen işçiler, hakaretlerden, tacizlerden, kadın ve erkek çalışanlar arasındaki ücret-mesai farklılığından, haksızlıklardan ve sömürüden bıkmış, öfkelerini kuşanmış ve eylemde kararlılardı.

Eylemdeki işçilerin çoğunluğunun kadın olmasından dolayı yaşadığı sıkıntılara da değinmek gerekiyor. Kadınlar babalarının, eşlerinin, çocuklarının ve diğer akrabalarının tepkileriyle, kimi zaman tehditleriyle karşı karşıyaydılar. Yalnızca patronlara, kapitalistlere ve polise karşı direnmediler, aynı zamanda gerici ataerkil aile yapısıyla da mücadele ettiler ve mücadeleleri eylem kararlılıklarını arttırdı. Her gün, soğuk havalara ve sağanak yağmurlara dahi aldırış etmeden eylemlerini sürdürdüler ve farklı sendika, siyasi parti ve platformlar tarafından ziyaret edildiler, desteklendiler. “Flormar değil, direniş güzelleştirir” dediler ve Yves Rocher ve Flormar’ı boykot çağrısı yaptılar. Zira Flormar’ın

çoğunluk hissesine sahip olan ve “insana ve doğaya saygı”yı marka motosu olarak benimseyen Fransız kozmetik tekeli Yves Rocher, sahibi olduğu Flormar’da işçilerin en temel haklarına saygı göstermediği gibi sendikalaştıkları için onları işten çıkartmıştı.

Flormar işçileri eylemlerini 297. Gününde 20’ye karşı 53 oyla, firmanın teklifini kabul ederek sonlandırdılar. İşten atılan işçilere 12 maaş sendikal tazminat, boшта geçen süreler için ise 4 maaşlık bir ödeme yapılması, ancak işçilerin işe iade edilmemesinde anlaştılar. Bu durum neticesinde işçiler işine dönememiş Flormar’a sendika istenilen biçimde girememiş, içeride sendikalı olduğu bilinen işçilere uygulanan mobbing artmış oldu. Flormar deneyimini özetledikten sonra, biraz sendikalardan ve işçilerin mücadelesinde sendikaların konumundan bahsedelim.

Sendikalar, ellerinde iş gücünden başka bir şey olmayan işçilerin, onları köle konumunun üzerine çıkaracak sözleşme koşullarını elde etmek amacıyla kendiliğinden çabalarıyla doğmuştur. Bu noktada, “işçi sınıfının mücadele konumunda onun ekonomik hareketi ile politik faaliyetinin birbiriyle kopmaz şekilde bağlı olduğunu” vurgulamak gerekir. Yani işçilerin ekonomik mücadele ile elde ettikleri birlikleri/sendikaları, onların sömürücülere karşı mücadeleleri ve tarihsel misyonlarını yerine

getirmeleri bakımından önemli bir araçtır. Çünkü belli sonuçlara karşı mücadele eden işçiler, ancak bu sonuçları ortaya çıkaran sebeplere karşı mücadele ettikleri zaman gerçek bir kazanımı hedefleyebileceklerini, ağrı kesici ilaç içerek hastalığın iyileştirilemeyeceğini bilmelidirler. Birlikleri/sendikaları, işçi sınıfının tam kurtuluşu için bir kaldıraç işlevi görmelidir.

Ancak işçilerin ekonomik mücadeleleri ve sendikalar önemli olmakla birlikte, işçiler yalnızca sendikalara bel bağlamamalıdır. Çünkü sendika bürokratları en kritik anlarda mücadele etmeyi değil, uzlaşmayı tercih etmeye yatkındırlar, mücadeleye karşı çıkar ve mücadele eden işçileri “kışkırtıcılar” olarak görür, engeller, hatta ihraç eder, sessizliği sağlayarak kendi konumlarını korumaya çalışırlar. Tam kurtuluşu hedefleyen işçiler ise, teslimiyeti değil, sendika bürokrasisinin keyfilğine karşı mücadele yolunu seçmelidir. Bununla birlikte işçiler, sendikal faaliyetler engellense, sendikalar kapatılsa dahi kendi birliklerinin ve mücadelelerinin sarsılmamasını sağlayacak biçimde, komiteler temelinde kendi bağımsız örgütlenmelerini yaratmalıdır.

Birçok işçi eyleminde sendikal bürokrasinin uzlaşmacı geri tavrının işçiler tarafından, eylemin öğreticiliğiyle ve özgüveniyle hızla aşıldığını gördük, görüyoruz. Önümüzdeki günler işçilerin sendikaları tabandan zorlayarak, sendikalara rağmen onları peşlerinden sürükleyecekleri günler olacaktır. İzmir'de hayatı durduran belediye işçilerinin eyleminde ve diğer eylemlerde gördüğümüz budur. Sendikalı ve sendikasız pek çok işyerinde işçilerin örgütlenmede yeni arayışlara girdiği görülüyor. Oluşmuş olan ve oluşum içindeki bu mücadele araçları kendilerine verdikleri isimlerden bağımsız olarak komite örgütlenmelerinin örnekleri, konsey örgütlenmelerinin nüveleridir. Bu oluşumlar içindeki çalışmalar, darlığa, günlük hesaplara sıkıştırılmadan sürdürüldüğü sürece sonuç alıcı olacaktır.

Sendikal bilinç, sermayenin emek üzerindeki egemenliğine son vermeye yönelmediği için, sonuç itibarıyla burjuva ideolojisinin ve siyasetinin sınırlarına hapsolmaktan öteye geçemiyor. Onu, bu noktadan daha ileriye götürecek olan sosyalizm bilincidir.

Lafı hiç uzatmadan hemen söyleyelim: İşçi sınıfının tarihsel ve toplumsal görevi ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİNE SON VERMEK, yeni ve daha ileri bir üretim sistemine geçmektir. Bunun için en başta kendi öz örgütlülüklerinde işçi komiteleri temelinde örgütlenmelidir.

Sizsiz Bir Yaşam Asla Kabul Etmeyeceğim... Sizden Asla Vazgeçmeyeceğim...

“Yaşamım boyunca, yaşamın anlamını bulmak için çalıştım. İnsanın yaşamasının bir anlamı olmalı, yaşamı anlamlı kılmak üzerine hep düşündüm, neden yaşıyorduk? Nasıl yaşamalı? Çünkü yaşamak; günü birlik, geçici mutluluklar, geçici sevgiler... “Nasıl yaşamalı”nın cevabı değildi. Sonra sizlerle tanıştım ve yaşamın anlamını bulmak için elde ettiğim her ilerleme, her adım beni mutluluğa daha da yaklaştırdı. Ben gerçek mutluluğu, yoldaşlarımı ve kolektifi tanıdığımda tattım. Ama hiçbir zaman nasıl yaşamak gerektiği sorusunu sormaktan vazgeçmedim. Kendi içimdeki her zaafı, her yüzleşmeyi, her sorunu yoldaşlara açtım, yalnızca sizlerle bunları konuştum, başka kimseye açmadım. Düşmanın önünde asla eğilmediğimi biliyorsunuz. Onların karşısında zaafılarımı, sorunlarımı göstermedim. Her ne yaşamışsam, yoldaşlarımla konuşmaktan çekinmedim, geri durmadım. Bu bütünün parçası olmaktan aldığım mutluluk ve güçle aştım zaafılarımı, sorunlarımı... Biz dostu da düşmanı da biliyoruz. Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim... Sizden asla vazgeçmeyeceğim.”

SİBEL SÜRÜCÜ

Bu metni her okuduğumda Sibel yoldaşın yaşamının nasıl olduğunu düşünüyorum. Yazdığı mektuplarından, şiirlerinden anladığım en önemli şey yaşamını devrimci adayan bir öncü kavga neferi olmasıdır. Sibel yoldaş, devrimci politikalar üzerine derinlikli tartışan ve sürekli okuyan, kendinin geliştirmek isteyen bir yoldaşımızdı. Bunların yanında şiire, tiyatroya da yoğun bir ilgisi vardı, kendisi de şiir yazardı. Her türlü zorluklara rağmen yaşamını devrimci bir bilinç ile sürdüren, hiçbir zaman tereddüt etmeden kavgamızı ileriye taşıyan bir komünistti o. Eksikliklerini görüp, kendini aşmaya çalışan, sorgulayan bir yoldaşımızdı. Onurlu, yürekli, militan, devrimci bir savaş yürüten, yaşamı boyunca tüm yönüyle, her şeyiyle devrimi temsil eden bir kadın savaşçı olması özellikle biz genç kadınlar için Sibel yoldaşın yaşamı örnek niteliğindedir. Biz devrimci genç kadınlar da Güneş'imiz gibi tüm eksikliklerimizi görmeli ve her koşulda bu eksikliklerimizi sorgulamalı, ileriye hedeflemeliyiz. Ve sürekli ileriye yürüyenler olmalıyız. Gelişimin sürekliliği de buradan geçiyor.

Sevgiyle, Bağlılıkla, Daima!

Bu yıl 8 Mart yalnızca bizim için, partimiz için değil, dünya için büyük bir öneme sahip bir sürece denk geldi. Ve biz bu büyük eylemde en önde yer alan kadınlar için, 8 Mart ayrı bir önem taşıyor. Tarih yazıyoruz dedik. Belki de 8 Mart'ı bu kadar anlamına uygun karşılayamazdık. Paris Barikatları'ndaki, Petrograd'daki, Ekim Devrimi'ndeki, Küba'daki, Vietnam'daki kadınlar nasıl tarihin yazılmasına destek sundularsa, bizler de bir ucundan tuttuk. Ve yalnız proleter mücadele tarihine değil, emekçi kadınların onurlu mücadele tarihinde de ayrı bir yere sahip olacağız. Yıllardır yaşamalrını, kavgalarını okuduğumuz düşüncelerini örnek aldığımız kadınların sınıf mücadelesi dışında ailelerinde, çevrelerinde, yer aldıkları oluşumlarda mücadele verdiklerini, kendini ispatlamak gibi bir sorunları olduğunu biliyoruz. Belki de bizim özgüllüğümüz ve şansımız da, büyük idealimiz olan geleceği kurduktan sonra tüm emekçi kadınların elde ettiği konumları ve güveni bugünden elde etmiş olmak da ayrı bir mutluluk duyuyorum. Kadın olarak hiç olumsuzluğu yaşamamış, tanık olmamış olmanın yani bütünün parçası olmayı, hem de mücadelede bir ayrıcalık olarak kabul ettim. Şan olsun 8 Mart'ta bu mücadeleyi yaratan ve yaşatanlara! Devrim onlarka güçlü çünkü...

Baharı hareketli karşıladık, 8 Mart'ı, 13 Mart'ı yaratanlardan aldığımız güçle yaşıyoruz ve kavgayı büyütüyoruz. Pazılı kollarla, kapkara yüzlerle, minicik soğuk ellerle, ışıl ışıl gözlerle birlikte büyütüyoruz. Bu gözlerdeki gelecek günlerin ışıltısı, yarattığımız anın gür melodisi... Hiç görmediğimiz, düşünmediğimiz kadar büyük ve muhteşem.

AYSUN
BOZDOĞAN
08.03. 2001

*“Ey o güne adanmış yaşamlar
Sayamadım adlarınızı
Adlarınız ne çok
Adlarınızı sayamıyorum yoldaşlar
Adlarınız ne kadar çok
Sizi anımsıyorum çok kereler
Benden öncekiler
Bir, beş, yüz, binler
Karanlığa bir mermi gibi iz
çekenler*

*Gül yüzlerinizde
Gülden gülüşlerinizi gördüm
Gülüşleriniz ne güzel
Ve ne çok
Belki namluda kalan son
kurşununuz çıkamadı
Belki yarım kaldı sevdalarınız
Belki bizlerin de yarım kalacak
bir şeyleri
Ama yoldaşlar
Yarım kalmayacak!”*

Yaşam Boşluk Tanımıyor

Roza

Bugünlerde yakıcı bir şekilde hissedilen ekonomik ve siyasal kriz, içinde yaşadığımız kapitalizmin çöküş çığlıklarını yansıtmaktadır.

Çelişkilerin, çıkar çatışmalarının, devrimcilere, emekçilere, işçi sınıfına, gençlere, Kürt halkına yönelik yapılan saldırıların ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Bunu sadece biz değil bugün dinci, faşist iktidar da çok net bir şekilde ifade ediyor: "Türkiye'nin en önemli sorunu beka ve muhalefet sorunudur." Aynı zamanda dinci-faşizmin yetkili ağızlarından yapılan "Sevgili milletim bizi Kandil'in önünde boynumuzu eğik bırakmayın ne olursunuz?" yakarışları da durumu özetliyor.

"FETÖ denilen şarlatana bizi güldürmeyin. Elimizi aynanın karşısında zayıf bağlattırmayın. Bizi zayıfa düşürmeyin. Bu seçim ders verme seçimi değildir. Bu seçim fire verme seçimi değildir. Bu seçim Türkiye'ye güç verme seçimidir. Kuvvet verme ve çıldırtma seçimidir. Hepinizin huzurunda Cumhur ittifakı yapıyoruz. Recep Tayyip Erdoğan'a teşekkür edi-

yorum” şeklindeki pespaye açıklamalar da dinci-faşizmin durumunu gözler önüne seriyor. Evet, onlar için bu durum çok net. Burjuvazi için bu ölüm-kalım mücadelesidir.

Emekçileri, işçi sınıfını, gençleri açlıkla terbiye etmeye çalışan vahşi bir iktidar var karşımızda. Ama aynı zamanda açlığın pençesinde kıvranan emekçiler, işsizler, gen-

çler kendisine var gücüyle saldıran iktidara karşı gün geçtikçe daha da öfkeleniyor ve an geldiğinde yığınlar mücadelesinde en ön saflarda yer-

lerini alacaktır. Bu kapışmanın bizlerin zaferi ile sonuçlanacağı günler yakındır.

Tam da bu noktada yani devrimci durum ve sınıf savaşımının şiddetli bir biçimde sürdüğü şu günlerde gençliği örgütleyecek devrimci

kadrolar çok büyük bir önem arz ediyor.

Peki Genç Devrimci Kadrolar Bu Süreci Nasıl Karşılmalı? Faşizmin azgınca saldırdığı bu dönemde Denizlerin coşku dolu ruhu ile mücadele etmeliyiz. Devrimci bir dönemde yaşıyoruz ve bu sürece cevap olabilecek enerji ve ruh en çok biz gençliktedir. Bu gücü biz sürdürdüğümüz mücadelemizin

“ Kitlelerin sessiz ve hareketsiz oluşundan kaynaklı herkes şikayet ederken, biz devrimci gençler, bu karamsar havayı dağıtıp kitleleri devrimci eylemlere sevk etmeliyiz. ”

haklılığından alıyoruz ve bu gerçekliğimiz ile her türlü engeli aşarak daha ileri gitmeyi kendimize görev biliyoruz. En zor zamanlarda bile cesa-

retle öne atılmanın, militan bir şekilde kavgamızı sürdürmenin zorunluluğunu kavramalıyız.

Kitlelerin sessiz ve hareketsiz oluşundan kaynaklı herkes şikayet ederken, biz devrimci gençler, bu karamsar havayı dağıtıp kitleleri

devrimci eylemlere sevk etmeliyiz. Şayet bunu yapmıyorsak kendimizi sorgulamamız gerekiyor. Aynı zamanda hiçbir şekilde çekinmeden kendi politikalarımızı kitlelere götürmeliyiz. Politikalarımızın doğru olduğunu ve yaşamda karşılığı olduğunu kendi kitlemize ve gençliğin geniş kesimlerine kavratmalıyız. Onları bir biçimde harekete geçirmemiz gerekiyor. Bu şekilde kitleleri de sürecin bir parçası konumuna getirmemiz, devrime pratik yaklaşmamız anlamına gelir. İşte bu noktada “Devrim Ya Ruhumuzdadır, Ya da Hiçbir Yerde” şiarı önem kazanır.

Bu yazdıklarımızdan hareketle mücadele yürüten kadrolarımızın süreci karşılamak için neler yapması, hangi vasıfları kendinde geliştirmesi gerektiği ve yeni devrimci kadrolar yetiştirirken hangi ölçütleri göz önünde bulundurması gerektiğini ifade edelim.

Her şeyden önce kadroların kendini ideolojik ve politik olarak yetkinleşmesi gerekmektedir. Özellikle gençlik kadrolarının bunu

yapması elzemdir. Bugün Marksizmi-Leninizmi kavramak ve yorumlamak en başat görev durumdadır. Çünkü bugün mücadele içinde bin bir türlü zorlukla karşılaşabiliyoruz. Bu zorluklar karşısında paniğe kapıldığımız, umutsuzluğa kapıldığımız durumlar zaman zaman oluyor. Bu yaşadığımız zorluklar karşısında bağımsız olarak yönümüzü bulmayı, gelişen yeni olguları, yeni gereksinimlerimizi ve sorunları doğru bir şekilde ele almayı ve aynı zamanda sorunlara uygun çözüm/çözümler bulmayı doğru temellerde değerlendirmek için ideolojik olarak sürekli gelişim içinde olmamız gerekiyor. Bu yüzden Marksizm-Leninizmin ilkelerini iyi özümsemiş, ilkelere bağlı bir kadro, sorunları, yaşanan zorlukları daha doğru bir biçimde anlar ve açıklar.

Yine Marksizm-Leninizm, bizim küçük olarak gördüğümüz şeylerin arkasında büyük şeyleri görme ve günlük çalışma pratiği içinde büyük idealler uğruna mücadeleyi sürdürmemizi sağlar.

Doğru politik çizgi önemli bir şeydir fakat tek başına yetersizdir. Bugün teorik birikimimiz ne kadar doğru temellerde olursa olsun bunu hayata geçirmezsek o önem kazanmaz. Teorik hattı kendisi için doğru gören birisi, onu hayata geçirmeyi yani pratikte gerçekleştirmenin sorumluluğunu kendisinde taşımalıdır. Teori ve pratiği devrimci diyalektik bir biçimde ele

Her koşulda devrimci inisiyatifi ele almayı bilmeliyiz, yerine getirilmesi gereken sorumluluklardan hiçbir zaman kaçınmamalıyız. Çelikten bir disiplin ve devrimci bir irade ile nihai zaferimiz için ne gerekiyorsa onu fedakar ve özverili bir şekilde yapmalıyız. Yaptığımız her işi ciddiye almalı, önemsemeliyiz.

Görüldüğü üzere bizlerin bu süreci

almalıyız.

Bir başka vurgu yapılması gereken nokta ise devrimci durumun olgunlaştığı bu topraklarda bizler kitlelerle en sıkı teması

“...Marksizm-Leinizm, bizim küçük olarak gördüğümüz şeylerin arkasında büyük şeyleri görme ve günlük çalışma pratiği içinde büyük idealler uğruna mücadeleyi sürdürmemizi sağlar.”

göğüsleyebilmesi adına üzerimize düşen sorumluluklar ve görevler çok önemli bir noktada duruyor. Stalin'in de sıklıkla kullandığı “Kadrolar Her Şeyi

kurabilecek mücadele araç ve yöntemlerini yaratıcılık ile bulabilmemizdir. Kitlelerin yaşantısının nabzını tutabilmeli ve yaşamına dokunmamız gerekmektedir. Aksi takdirde gerçekleştirmek istediğimiz sıkı temasları yaratmak bizler için çok zor olacaktır.

Belirler” sloganı kadroların ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Devrimi yaşamın her alanında ilmek ilmek örmek itiyorsak belirttiğimiz şeyleri her koşulda yapmak gerektiğini aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Yaşam boşluk tanımıyor!

“Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!”

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan’a uygulanan tecridin kaldırılması amacıyla Leyla Güven ve yoldaşlarının başlatmış olduğu açlık grevi eylemi 140. gününde. Açlık grevi eylemi zindanlarda, yurtdışında ve dışarda büyük bir destekle yayılarak sürüyor. Yaklaşık yedi bin tutsak bugün açlık grevinde. Aynı zamanda zindanlarda tecridin derhal kaldırılması için feda eylemleri gerçekleştirildi. Zülküf Gezen, Ayten Beçet, Uğur Şakar, Zehra Sağlam, Medya Çınar feda eylemi yaparak ölümsüzleştiler. Cenazelerini bile ailelere vermeyen faşist devlet, ölümsüzleşenlerin ardından “Jandarmaya teslim oldular, itirafta bulundular. Bu kişiler, kendi yaşamına son vermediler, cezaevinde asıldılar” gibi alçakça açıklamada bulundu.

Faşist TC devletinin on yıllardır Kürt halkına yönelik sürdürdüğü işgal, ilhak, yok etme politikaları bugün daha da yakıcı bir şekilde hissediliyor. Bugün tecride karşı büyüyen eylem dalgası aslında bu sorunun asıl kaynağı olan zindanlar sorununu öne çıkartmış durumda. Zindanlar, coğrafyalarımızda devrimin öncülerine karşı sermaye tarafından yoğun bir biçimde kullanılan önemli bir araçtır. Bugün yurtsever tutsakların te-

cridin kaldırılması talebiyle girmiş oldukları açlık grevi eylemleri iki ülkenin halklarını derinden etkiledi. Binlerce tutsağın ölümü göze alarak giriştiği bu cüretli eylemsellik, tüm devrimci güçler ve gençlik tarafından sahiplenildi. Hem Türkiye'deki hem de Kuzey Kürdistan'daki işçileri, emekçileri, sosyalistleri, devrimci gençleri harekete geçirdi, çeşitli biçimlerde eylemler gerçekleştirildi.

Ancak tek başına tecridin kaldırılması talebi Kürt ulusunun özgürleşmesi için politik olarak sınırlı bir taleptir. Zindanların yıkılıp, devrimci tutsakların özgürleştirilmesi, Kürt halk önderinin üzerindeki tecridin kaldırılıp özgürlüğünün sağlanması, Kürt ulusunun ayrı devlet kurmak dahil tam hak eşitliği çerçevesinde kendi kaderini demokratik ve özgür bir ortamda tayin edebilmesi bir devrim sorunudur. Faşizmin bir devrimle yıkılmasını gündemine almayan politik yaklaşımlar gerçek kurtuluş yolunu göstermemektedir.

Devrimci gençlik olarak, Leyla Güven ve yoldaşlarının başlattığı açlık grevi eylemlerini devrimci tutsakların özgürleşmesi talebiyle sahiplenmeliyiz. Buna dair sokak eylemleri örgütlemeli, üniversitelerde, liselerde, bulunduğumuz her alanda devrimci tutsakların özgürleştirilmesi için sesimizi yükseltmeli, kavgayı büyütmeliyiz!

Leyla Güven ve Açlık Grevindeki Tutsaklar Yalnız Değildir!

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN, ÖĞRENCİ GENÇLİK ÖZGÜRLEŞEMEZ!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

Anti-Faşist Mücadelede Gençliğin Rolü

C. Eylem

Gün geçtikçe artmakta olan ekonomik-siyasal krizin farkında olan işçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği, grevlerin arka arkaya geldiği; gençliğin kampüs duvarlarını aşip sokaklara döküldüğü Türkiye ve K. Kürdistan' da ki mücadelenin ivme kazandığı günlerden geçmekteyiz. Nesnel koşulların devrim açısından uygunluğu zaten uzun süredir süren bir gerçek olmakla beraberinde son dönemde yaşanan kitle hareketleri devrimin öznel koşullarının aslında nesnel koşullardan tamamen bağımsız olmadığını ve kitlelerin kendilerini mevcut iktidarı sarsacak ve yıkacak düzeyde bir ayaklanmaya doğru ilerlediğini göstermektedir.

Kitle hareketinin yükselmesi, ekonomik-siyasal bunalımın artması Türkiye' de ve K. Kürdistan' da yaraların derinleştiğinin işaretleridir. Her şeyin farkında olan kapitalistler ve işbirlikçileri olan burjuva partileri coğrafyalarımızda hem varlığını devam ettirebilmek adına hem de kitle hareketinin önüne geçmek amacı ile gündemini seçimle belirlemekteler. Artık hiçbir şeyin sandıkla düzelemeyeceğini dile getiren işçiemekçi sınıfa yeniden umut aşılAamak amacı ile burjuva partilerinin nöbet değişimine gerek duymuşlardır.

Bir diğer yandan ise *"Gençliğin siyasi bilinçlenmesi ve örgütlenmesini yaratarak, bu örgütlülüğü işçi sınıfının mücadele alanına kaydırmak, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin gerçek kurtuluşu olan devrime kanalize etmek gerekiyor."* diyen gençliğe yönelik yoğun saldırılar gerçekleştiriliyor. Üniversite ve liselerde ilerici her türlü faaliyet yasaklarla, tehditlerle, gözaltı,

tutuklamalarla engellenmeye çalışılıyor. Dün Mustafa Kemal Üniversitesinde bugün Ankara Üniversitesinde devrimci öğrencilerin faşistler tarafından yolları kesilmiş, darp edilmiş, tecavüz ve ölüm tehditlerine maruz kalmışlardır. Yarın da bu faşist saldırıların boyutları artarak mutlaka devam edecektir. İçinde bulunduğumuz süreç bizlere gösterdi ki devrimci, demokrat, yurtsever gençlik saldırılara yönelik süreci eksik tahlil etmiş, herhangi bir kazanım sağlayacak pratik program önüne koyamamış ve tepkiler etkisiz kalmıştır. Bu durumda genç kadrolarda moral bozukluğu ve güçsüzlük algısı yaratmaktadır. Gençlik mücadelesinin önündeki engelleri ve sorunları tahlil etmek, tartışmak, çözüm yolu koymakla bizzat sorumludur.

Peki Anti-Faşist mücadelede gençliğin rolü nedir?

Öncelikle sorunu net tahlil etmek gerekmektedir. Sınıflar arası savaşım sertleşmekte, iç savaş koşulları yükselmektedir. Ve bu savaş yaşamın her alanına yayılmaktadır. Lise ve üniversitelerdeki şiddetli çatışmaların sebebi de burjuvazinin iktidarını yıkmaya çalışan işçiler ve emekçilerle, kendi iktidarının varlığını sürdürmeye çalışan burjuvazinin arasında süren savaşımdır. Sorun bu kadar nettir.

Tam da bu nokta da G. Dimitrov' un 2 Kasım 1934' te İspanya sosyalist ve sosyal demokrat gençlik birliklerine yazdığı mektup aklımıza gelmelidir. Dimitrov;

“Devrimci gençliğin en önemli ve hatta en zor görevi, işçi ve öğrenci gençliği birleştirmek işçi sınıfının çıkarları için mücadele içine sokmaktır. Hiç şüphesiz birleşik gençlik cephesi için mücadele ederken faşizme karşı, proleter devrim zaferinin teminatı olan işçi sınıfı birliğinin kurulmasına da büyük katkıda bulunacaksınız. Bu nedenle savaş bayrağı altına fabrikalarda çalışan, madende çalışan, kırsal bölgede yaşayan, lise ve üniversite de okuyan gençliği toparlayarak; işçilerin ve emekçilerin güçlerini birleştirmek, gençlik hareketinin birliğini sağlamak için bütün zorluklara ve engellere rağmen yılmadan daha canlı hareket ediniz. Gençliğinizin, mutluluğunuzun ve geleceğinizin azgın düşmanı olan faşizme karşı sapına dek cesur savaşçılar olunuz. Unutmayın ki devrimci kavga düşüncesinden yiğitliğinden uzakta, düşman sınıfa karşı zafer kazanılamaz. Faşistlerin zindanlarında

çürüyen tüm proleterya militanlarının kurtuluşu sizin için bir şeref meselesi olmalıdır. Yaşasın faşizme karşı bütün güçlerini birleştiren devrimci gençlik!”

diyerek biz devrimci, demokrat ve yurtsever gençliğe faşizme karşı sorumluluklarını hatırlatmaktadır.

Öncelikle gelecekte ki başarılarımızın temelinde yatan aldığımız yenilgilerdir ancak burjuvaziye ve faşizmi ezebilmemiz için bu yenilgilerden ciddi dersler çıkarmamız gerekmektedir. Gençlik için mücadelede gençlik örgütlerinin pratikte ileriye yönelik kesin ve net adımlar atması gereklidir. Hatta zorunludur. Kapitalist sistemin içerisinde gençlik hareketinin başlıca görevi birleşik cepheyi gerçekleştirme yolunda, işçi ve genç kitleyi örgütleme, birleştirme yolunda cesaretle yürütmektir. Gençliğin ekonomik-siyasal-sosyal hakları için liselerde, üniversitelerde, sokaklarda, fabrikalarda vb. her nerede olursa olsun gençliği anti-faşist cephe saflarına çekme mücadelesinde her türlü çareye başvurarak faşist olmayan bütün gençlik örgütleri ile güçlerini birleştirip, gençliğin anti-faşist birliklerini kurmalıdır. Bugün üniversitelerden fabrikalara, atölyelerden mahallelere kadar güçlü bir mücadele yürütmek istiyorsak süreç karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın büyük çaba ve devrimci öz disiplinle karşılamak gerekmektedir. Gençlik içerisinde yaygınlaşmak ve kitleselleşmek için bulunduğumuz alanlarda en geniş propaganda yöntemlerine başvurmalıyız. Her gün pratik çalışmalarımızı baştan başa Marksizm-Leninizm’in ana kaynaklarını derinlemesine öğrenmekle birleştirilmelidir. Çünkü devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Anti-faşist gençliğin bulunduğu bütün alanlarda faşizmin sivil-resmi güçlerine karşı üstünlük sağlaması; eylem ve hareket üstünlüğünü kurmasıyla mümkündür. Savunma değil saldırı mantığımızı elimizden bir an olsun bırakmamalıyız. Dünya üzerinde ki bütün anti-faşist gençlik hareketlerinin mücadelelerini biçimsel, taktiksel olarak tahlil etmeli, tartışmalı ve deneyimlerini örnek almalıyız.

İnsanlığın kapitalist esaretinden kurtuluş bayrağını yükseklerde tutunuz! Bütün dünya emekçilerini, öğrencilerini, kadınlarını bu bayrak altında birleştirin!

Faşizme/kapitalizme karşı örnek, metin ve cesur savaşçılar olunuz!

1 Mayıs'ta Denizlerin
Bayrağıyla Döb Saflarına!

